

БАБА КОЙКА.

Какъ ща азъ да я утѣша, какъ ща да я успокоя? —
Не мога, не зная. . . .

ВТОРАТА КАДЖНА.

Ние употрѣбихме сичките си сили и пакъ не можехме
да я утѣшимъ! И пѣхме, и играхме, и нагоре съ кра-
ката ходихме, — сичко е напразно, нищо я не радва.

ТРЕТЯТА КАДЖНА.

Зарадвала би са тя, ако само би дошалъ онзи ю-
накъ, за когото тя день и нощъ въздиша!

ВТОРАТА КАДЖНА.

И азъ би са зарадвала, ако би видѣла такова едно
нѣщо. А отъ дѣ щеме да го земеме?

БАБА КОЙКА.

Не либи са тя съ никого. . . Тя е хрисимо и мѣдро
момиче, — срамъ има.

ВТОРАТА КАДЖНА.

Нѣма никого, а искаше да бѣга! А кажи ми ти, при
кого щеше тя да бѣга, когато баща ѝ е затворецъ; а май-
ка ѝ одавна вече е въ гробътъ?

БАБА КОЙКА.

При кого щеше да бѣга? Тя има роднини и въ
Търново, и въ Арбанасите.

ТРЕТЯТА КАДЖНА.

Знаеме ние тия роднини!